

تجربیات زندگی در استرالیا

برگرفته از وبلاگ دامون عزیز به نقل از دوست خوبمون حمید، با اندکی ویراستاری و تغییر

[<http://damoniran.blogfa.com/post-81.aspx>]

مسکن

بعضی از دوستان ترجیح میدن برن هتل. شاید چون چاره ای ندارند. بعضی ها میرن خونه دوست و آشنایی که از قبل داشتند و سعی میکنن قبل از اومدن آگهی های خونه رو ببینند تا زودتر خونه پیدا کنند. دسته ای دیگه هم به خانه های مشترک (Shared) یا هاستل ها میرن. هر کدوم از این گزینه ها شرایط خودشون رو داره اما به نظر من بهتره حتما قبل اومدن به فکر خونه باشید. برای گرفتن خونه باید این موارد رو در نظر داشته باشید. البته تکراریه ولی خوب تکرارش بی ضرره:

۱. آژانس مسکن توی اینترنت یا روزنامه مشخصات خونه رو میزنه. ساعت و روز بازدید رو هم اعلام میکنه.
۲. وقتی بازدید کننده ها مراجعه می کنند اسمشون یادداشت میشه توی یک لیست که موقع بررسی درخواست های دریافت شده اگر اسم کسی توی این لیست نباشه یعنی خونه رو ندیده و بهش خونه رو نمی دن. خیلی از ایرانی ها راغب به محله هورنزیبی هستند اما من پیشنهاد میدم چند روزی محله های مختلف رو ببینید بعد تصمیم بگیرید.
۳. نکته ای که می خوامم بگم اینه که امکان بررسی محله ها از ایران هم تا حدی از طریق اینترنت ممکنه. حتی میتونید آگهی اجاره خانه ، قیمتها و شرایطش رو ببینید.

خرج و مخارج زندگی

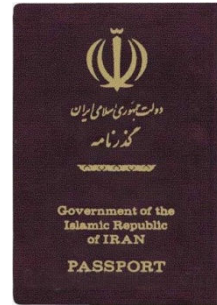

میشه اینجا با صرفه جویی زندگی کرد اما زندگی براتون سخت میشه. چرا ؟ دودلیل کلی رو میگم اگر چه دلایل زیادی وجود داره.

۱. روتین زندگی اینجا اینطوره که وسوسه خرید رو همیشه دارید. مثلا چیزی که لازم داری امروز شاید هفته دیگه بشه با یک تخفیف بسیار عالی و ویژه و باور نکردنی و وسوسه کننده خرید. پس خیلی نمیشه روی کنترل و جلوگیری خرید خوتون حساب کنید
۲. خرج های پیش بینی نشده. من خودم فکر نمیکردم برای ساکن شدن توی خونه جدید ۵۰۰۰ دلار بجز هزینه های معمول پیش پرداخت خونه و مجبور به هزینه کردن بشم. برای اجاره خونه حدود ماهی ۲۰۰۰ دلار کنار بگذارید (شامل برق و گاز و تلفن و اینترنت) برای خرج ۲ نفر هم بستگی به خودتون داره. اگر از بیرون غذا بگیرید برای هر وعده ۲۰ دلار به بالا کنار بگذارید. اگر خودتون درست کنید برای دونفر حدود ۱۰ تا ۱۵ دلار هزینه داره. منظورم یک غذا با گوشت یا مرغ هستش.

در مجموع با احتساب هزینه حمل و نقل برای دونفر حدودا هزینه ۲۰۰۰ دلار در ماه پیش بینی میشه.

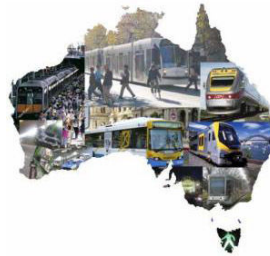
واقعتهای زندگی ایرانیان

قدیمی ها اکثرا پناهنده هستند. کمتر بینشون مهاجر عادی هست. منظورم اونهاییه که حد اقل ۱۵ ساله اینجا هستند. همه جور آدم بینشون هست. من با هرکدومشون برخورد داشتم ادمهایی بودند که فرهنگشون تغییر پیدا کرده. منظورم اینه که بعضی از بخشهای بد فرهنگ ایرانی رو با فرهنگ اینجا اصلاح کردند. همیشه حاضرند هر کمکی میتونند انجام بدهند و یکی دو چیز از بدی فرهنگ ما رو دیگه شاید ندارند. قریون صدقه بیخود نمیرند و دروغ دزل و دورنگی کمتر دارند. البته من با تعدادی از اونها برخورد داشتم نه همشون ولی اینو توی همه اونهایی که ملاقات کردم دیدم.

اما امان از دوستان عزیز و گرامی تازه مهاجر. اگر چه بهترین دوست خانوادگی ما هم جزو تازه مهاجر هاست اما متاسفانه بعضی ها علاقه ندارند اخلاق ، منش و فرهنگشون رو بازنگری و اصلاح کنند. پس آماده هر نوع برخوردی باشید. حسادت ، چشم هم چشمی ، دروغ ، چی بگم. نوبی انتخاب دوستان ایرانی اینجا خیلی دقت کنید. تاکید میکنم خیلی زیاد دقت کنید. هر کسی قریون صدقه شما رفت مطمئن نباشید پشت سرتون هم همینطوره .

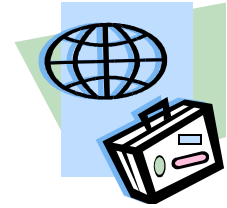
حمل و نقل شهری

اینجا از اتوبوس خیلی استفاده میکنند. چند نوع بلیط اتوبوس هست که اگر تهیه کنید بهتر از اینه که مستقیم به راننده اتوبوس پول بدهید. حداقل ۱۰ درصد ارزونتره. بلیط ها به صورت هفتگی یا نوبتی و بر اساس تعداد ایستگاهی است که طی میکنید. بلیط برای مسافت طولانی در محوطه Sydney CBD و اطراف با رنگ قرمز مشخص میشه. اگر بلیط هفتگی بگیری الان ۲۸ دلار که توی منطقه قرمز به مدت یک هفته میتونید هر چند بار که خواستید پیاده و سوار بشید. البته Travel Ten هم داره که همانطور که از اسمش پیداست ۱۰ بار میتونید ازش استفاده کنید. این بلیط ۲۴ دلار (<http://www.sydneybuses.info/tickets/bus-only-tickets.htm>). مخصوصا در ابتدای ورود از این بلیط ها اگر استفاده کنید بسیار به نفع شماست.

ترن در شهر سیدنی ارزانتر از اتوبوس است. تقریبا خیلی جاهای سیدنی رو میشه با ترن رفت. البته شاید مجبور بشیم بخشی از مسیر رو با اتوبوس ادامه بدهیم. اما ترن خیلی به صرفه است. توی فرودگاه سیدنی هم ایستگاه قطار هست. اگر خواستید میتونید توی همون فرودگاه وقتی رسیدید بلیط قطار بگیرید و سوار بشید. به دورترین محل اگر یکطرفه بلیط بگیری نهایتا میشه ۸ دلار برای هر نفر. البته اگر انقدر خسته نباشید که تاکسی رو ترجیح بدهید. اگر خواستید تاکسی بگیرید ، که هزینه ۴۰ یا ۵۰ دلاری برای تا مسیر ۱۵ دقیقه ای است ، از فرودگاه که اومدید بیرون مردم صف تاکسی ایستاده اند. مشخصه و راحت پیدا میکنید.

چی بیاریم؟ چی نیاریم؟

راجب اینکه چی بیاریم چی نیاریم ، به نظر من فقط لباس در حد نیاز ، کیف و کفش و چیزایی که مربوط به خاطرات هستش. همین. من خودم ۱۵ تا کارتن بار اوردم اما بعدا متوجه شدم میتونستم یک سری چیز ها رو نیارم. وقتی به حراج میرسی اینجا همه چیز قیمت عالی دارند. الان ۲ تا تی شرت GORDANO با کیفیت عالی دونه ای ۱۵ دلار (اگر بگیم دلار ۸۰۰ تومن میشه ۱۲۰۰۰ تومان) البته تیشرت ۱۰ دلاری هم هست. شلوار جین خوب ۲۵ دلار البته ۱۰۰ دلاری هم داره. الان توی اوج حراجیه همه اتش به مالشون زدند. به نگاهی به این قیمت ها بندازید.

<http://www.fantasticfurniture.com.au/Default.aspx?tabid=62&Folder=381>

اینجا این قیمت عالی. پیشنهاد میکنم اگر خواستید چیزی بخرد Fantasic Furniture را قبلش به بررسی بکنید. برای خرید تلویزیون میتونید توی Auburn تلویزیون با قیمت مناسب پیدا کنید.

اشتراک تلفن و موبایل

یکی از کارهایی که وقتی به امید خدا خانه گرفتید باید انجام بدهید گرفتن تلفن از یکی از اپراتور ها مثل Telstra است. بهشون که زنگ زدید میگید من تازه توی این خانه ساکن شدم و می خواهم تلفن برام وصل کنید (مشترک بشم). دو هفته ای طول میکشه تا وصل بشه. بعد از وصل شدن برای اینترنت ADSL باید اقدام کنید. من TPG رو انتخاب کردم.

<http://tpg.com.au>

اونهم با اجازتون یک هفته دوهفته ای طول میکشه. فقط برای خرید مودم دقت کنید. بعضی از اینترنت پروایدر ها مثل TPG خودشون مودم بهتون میفروشن اما بهتر خودتون بگیرید، به صرفه تره. من از یک مغازه کامپیوتری نزدیک منزل مودم گرفتم قیمتش برام مفت در اومد. اگر از ایران می تونید بیارید بهتره. البته چون من مدتی است ایران نبودم دقیقا قیمت ها رو نمی دونم اما اگر خواستید Wireless مودم روتر برای ADSL2+ بگیرید DLink خوبه. قیمت لپ تاپ اینجا بهتره وتنوعش بیشتر. یک مجموعه فروشگاه زنجیره ای به نام HarveyNorman هست که قیمت هاش مناسبه.

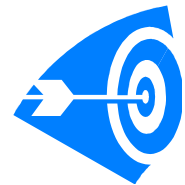
<http://www.harveynorman.com.au>

وقتی رسیدید اگر خواستید سیم کارت و موبایل تهیه کنید من برای شروع Vodafone رو پیشنهاد میکنم. خرید سرویس موبایل به دو صورته

۱. خرید با پرداخت ثابت ماهانه که بهش CAP میگن. اگر مصرف زیاد دارید خوبه. بهتون یک گوشی مجانی روی سرویستون میدهند اما بسته به نوع گوشی و نوع خدمات قیمت ماهانه زیاد میشه. مثلا شرکت ۳ گوشی سامسونگ میده ماهی ۲۹ دلار با این مشخصات: <http://www.allphones.com.au/postpaid/three.asp>
۲. به صورت اعتباری شارژ میخرید. من پیشنهاد میکنم برای شروع از Vodafone استفاده کنید قیمت‌های خوبی پیشنهاد میکنه. قیمت سیم کارت Vodafone دو دلار و وقتی وارد مغازه می شین مثل پاکت نامه روی هم ریخته شده اند شما شمارتون رو میتونید از روی اونها ببینید و انتخاب کنید.

<http://www.vodafone.com.au/personal/prepaid-mobile/flexicaps/index.htm>

کار و کاربایی

ایرانیهایی که تازه ویزا میگیرند و قصد دارند توی استرالیا ساکن شوند دو دسته هستند :

اونهایی که میگن برای ما مهم نیست کار تا سال اول هم پیدا نکنیم و دسته دوم اونهایی هستند که به دلایلی مجبورند توی همون ۶ ماه اول کار پیدا کنند.

به دوستانی که در دسته اول هستند میخوام موردی رو بگم. من اینجا همکاری دارم که خانمش دکتر است کار فوق العاده ای دارد. اما این همکار ما برای حفظ کارش هرکاری میکنه. مورد اینجوری من زیاد دیدم. وقتی هم با هم صحبت میکردیم خودش می گفت آینده رو کسی نمی دونه چی میشه تا زمانی که همیشه کار کرد باید کار کرد تا آینده به مشکل بر نخوریم. به دوستان دسته دوم باید متذکر بشم وضع کار اینجا اصلا مناسب نیست. قبل از اومدن به فکر باشید. مثلا **داشتن مدارک بین المللی مربوط به شغل در کنار مدرک تحصیلی و سابقه کار خیلی موثر است.**

برای پیدا کردن کار، Mission Australia بهتون کمک میکنه. اول امکان استفاده از اینترنت و فکس و کامپیوتر و اینها و بعد از گذشت سه ماه از ورودتون به استرالیا امکان شرکت در کلاس های نحوه کار یابی و رزومه نویسی. یک کلاس پیشرفته خوب هم AMES

داره که هرکس IELTS 6.5 به بالا داشته باشه میتونه توی اون شرکت کنه. توی این کلاس روی مهارت شنیدن ، صحبت کردن بیشتر تکیه میشه.

برای پیدا کردن کار:

۱. زبان انگلیسی تون رو تا میتونید قوی کنید هرچی قوی تر باشید شانس بیشتر دارید.
۲. مدارک بین المللی مربوط به رشته خودتون بگیرید.
۳. تا میتونید راجب نوشتن رزومه اطلاعات کسب کنید وسعی کنید رزومه خوبی تهیه کنید. من زمانی که برای کار اقدام میکردم تقریبا برای هرچایی که میخواستم رزومه بفرستم به تغییراتی بر اساس کار درخواستی توی رزومه ام انجام می دادم.
۴. دوست و آشنا یا به عبارتی Network هم خیلی موثره اما من خودم از Network استفاده نکردم. تجربه کار Local برای اوزی ها مهمه برای همین بعضی به صورت داوطلب مشغول به کار میشن تا بعد از یکی دوماه داوطلب کار کردن ضمن آشنایی با محیط کار اینجا تجربه کار Local رو هم به رزومه شون اضافه کنند.

کارهای ضروری در بدو ورود

وقتی به امید خدا وارد استرالیا شدید ، اولین کار مراجعه به Centerlink است. توی Centerlink وقتی دارند اطلاعاتتون رو وارد میکنند ازتون میپرسن کی میخواید به Mission Australia مراجعه کنید تا براتون قرار بذارن. ولی اگر خودتون هم مراجعه کنید پاسخگو هستند. یک سالنی دارند مثل کافی نت های خودمون که توی اون کامپیوتر ، تلفن شهری ، پرینتر و فکس هست. روزنامه های همون روز هم بعضا موجوده. بهتون اجازه میدن از همه این امکانات استفاده کنید. اما احتمال داره اگر مرکز Mission شلوغ باشه براتون محدودیت زمانی قائل بشن. شما از همون روز اول عضو Network برای پیدا کردن کار میشین و میتونین توی سایت login کنید. البته من از ایران وقتی ویزام اومد ایمیل بهم شد و توی سایتشون خودمو رجیستر کردم.

قسمت دوم کمکی که به شما میکنن بعد از سه ماه از اومدنتون هست ونه اولش. این کمک اینه که میتونید توی کارگاههای آموزشی کاریبایی و رزومه نویسی شرکت کنید و از مشاوران اونجا کمک بگیرید. توی سایتشون هم شغل هایی رو آگهی میکنند که شاید توی سایتهای معروف مثل seek.com.au یا careerone.com.au آگهی نشده باشه. بعضی از اوقات کاریبایی هایی هست که Centerlink معرفی میکنه که من دقیقا نمی دونم رابطه اونها با Centerlink چیه اما بهتر از کاریبایی های عادی براتون کار پیدا میکنند.

اگر کلاس زبانتون توی AEMS ، پنج روز در هفته باشه یا جای دیگه مثل TAFE هرروز هفته کلاس داشته باشید اونوقت دانشجوی تمام وقت محاسبه می شین و میتونین کارت Concession بگیرید. مزیت این کارت اینه که:

۱. هر نوع بلیطی رو نیم بها میخرید (اتوبوس ، ترن ، بلیز نمایشگاه ها ...)
۲. به بانک کاررتون رو نشون بدید تا هزینه ماهانه حساب رو که ۵ یا ۶ دلار ازتون کم نمی کنند

یکی از دوستان دوره زبان TAFE ثبت نام کرد از Centerlink نامه برد که Permanent Resident Visa داره و تازه وارد سیدنی شده دوره ۵۰۰ دلاری رو ۵۰ دلار داد. الان دانشجوی تمام وقته یعنی Concession Card هم بهش دادند.

برای یادآوری بد نیست تکرار کنم TFN پادتون نره. به محض ورود از طریق اینترنت اقدام کنید. ظرف یک هفته تا ده روز نامه اش رو براتون میفرستند.

<http://www.ato.gov.au/individuals/content.asp?doc=/content/41612.htm>

البته این لینک کامل تره

<http://www.immi.gov.au/living-in-australia/settle-in-australia/to-do-first>

به یاد داشته باشید وقتی به امید خدا رسیدید استرالیا برای گرفتن شماره ایران باید عدد ۱۱ را قبل از کد ایران شماره گیری کنید. یعنی کد ایران میشه ۰۰۱۱۹۸ و بعد اون بقیه شماره رو بگیرید. من خودم هم وقتی رسیدم تعجب کردم چرا ۰۰۹۸ هیچوقت کار نمیکنه.

خرید در سیدنی

از میون این فروشگاه های زنجیره ای که توی سیدنی هستند به نظر من ۲ تا از همه عالی تر هستند. اول Aldi بعد هم Kmart شعبه های مختلف دارند و قیمت هاشون از بقیه بهتره. اما برای خرید باید ببینید که شعبه ای که می خواهید مراجعه کنید چه دسته بندی از اقلام رو میفروشه. مثلا لوازم برقی ، کامپیوتر ، مبلمان و چیزهای دیگه. هر شعبه Aldi چند تا از اقلام این دسته بندی ها رو می فروشه.

خرازی و خرت و پرت فروشی هم چینی ها مغازه های خوبی هستند. چینی ها اینجا مغازه هایی رو باز کردند که مثلا لیوان و پارچ و دمپایی و ائینه و .. این چیزایی که توی خرازی میفروشند رو با تنوع بیشتر میفروشند.

دارو و داروخانه ها

اینجا هم داروخانه هاش هم داروهاش با ایران متفاوته. یک آقای دکتر داروساز رو ملاقات کردم ایشون میگفت اون اسمی رو که شما مثلا به عنوان استامینوفن میشناسید اسم تجاریه نه اسم واقعی دارو. توی ایران اسمهای تجاری امریکایی دارو عمومیت داره اما توی استرالیا اسامی انگلیسی رو استفاده میکنند (منظورم اسامی تجاری با قواعد انگلستان است) برای همین اسم دارو ها تفاوت داره.

شما به هر داروخانه ای که مراجعه کنید یک نفر از تون میپرسه که میخواهید کمکتون کنه و اگر ازش کمک بخواهید برای دارو های مجاز که نیاز به نسخه پزشک نداره راهنمایی میکنه. برای اکثر درد ها بدون نسخه پزشک مسکن همیشه گرفت. دارو اگر از ایران بیارید توی فرودگاه از تون نسخه اون دارو رو میخوان. البته اگر هوس کنند گیر بدهند. پس بهتره برای همه دارو هایی که میارین نسخه داشته باشید. توی فرمی که قبل از نشستن هواپیما برای اظهار چیزایی که همراه دارید بهتون میدن حتما بگید دارو داریم.

ما یک داروخانه دارو اوردیم فقط چون توی فرم اظهار نامه نگفته بودیم دارو داریم کمی سؤال جواب کردند اما بعد که دیدند نسخه داریم بی خیال شدند.

اینجا دارو در نظام دارو و درمان با سموم در يك گروه دسته بندی همیشه بدلیل اینکه اگر فرد اطلاعات کافی از دارو نداشته باشه و مصرف کنه شاید از بدترین سم هم خطرناک تر باشه .

اینجا **National Drugs and Poisons Schedule Committee (NDPSC)** داروها رو به ۴ دسته تقسیم کرده.

۱. **Schedule 2 (Pharmacy Medicine)**: دارو هایی هستند که باید فقط در داروخونه به فروش برسن ولی نیاز به نسخه پزشک یا مداخله داروساز نیست
۲. **Schedule 3 (Pharmacist Only Medicine)**: دارو هایی هستند که توسط داروساز و با نظر مساعد داروساز فروخته میشه ولی نیاز به نسخه نداره مثل استامینوفن کدین و یا دارو های سرماخوردگی که در اونها ترکیبات انتی هیستامین خیلی قوی بکار رفته.
۳. **Schedule 4 (Prescription Only Medicine)**: دارو هایی که تنها با نسخه پزشک قابل تهیه هستن که ۹۹٪ دارو ها رو شامل میشه.
۴. **Schedule 8 (Controlled Drug)**: که دارو های مخدر در این گروه هستن مثل مورفین . متادون . پتیدین . بوبره نورفین . ترامادول و ... که فقط توسط نسخه قابل تهیه هستن و تفاوتشون با گروه قبلی در اینه که تهیه و نگهداری و توزیعشون توسط اسناد خاص صورت میگیره و بخش اعظمی از اونها در گاو صندوق داروخانه نگهداری میشه و ورود و خروج اونها در دفاتر مربوطه ثبت میشه.

به طور خلاصه شما میتونید انواع ویتامینها و مکمل ها و دارو های مسکن ضعیف مثل پاراستامول (که نام ژنریک پانادول نام تجاری اونه، اینجا باید کلمه استامینوفن رو بطور کل فراموش کنید)، بروفن، دارو های سرماخوردگی، استامینوفن کدین تا ۱۰ میلی گرم (معمولا با نظر داروساز داروخانه که البته همیشه بهتون میدن) و انتی اسید برای سوزش معده رو بدون نسخه تهیه کنید. اما به نظر من دارو هایی رو که مصرف همیشگی دارید به هر تعدادی که میتونید همراه با نسخه پزشک با خودتون بیارید. البته بخش اعظمی از مشکلات پزشکی که ما در ایران داریم و بخاطر فشار های عصبی محیطی هست اینجا تا حد زیادی بر طرف میشه . مثلا من توی ایران هفته ای چند با دچار سردرد های شدید و همینطور درد معده میشدم که اینجا تا به حال برام تکرار نشده. نهایتا اینکه امیدوارم که همگی همیشه سلامت باشید و نیاز به دوا درمون پیدا نکنید.

ضمنا حواستون باشه اینجا دکتر داروساز ندارن و لیسانس- ماستر و PHD دارن و یه وقت بهشون اشتباه دکترو نگید.

رسم و رسومات و فرهنگ ها

توی سیدنی رسم جالبی وجود داره:

ایام هفته : کار و تلاش

شنبه : روز خرید

یکشنبه : تفریح و گشت و گذار

سه شنبه ها هرکسی وسیله ای داشته باشه که نیازی بهش نداشته باشه جاگیر باشه یا خراب شده باشه میگذاره دم در. من یک همکار شیلیایی دارم وقتی صحبت میکردیم گفت یه کامپیوتر دم خونه گذاشته بودند بیرون من برداشتم. یک پنتیوم ۴ بود خیلی هم عالی الان دارم خونه ازش استفاده میکنم. گفت مانیتور نداشت شانسی اونهم از در یک خونه دیگه پید کردم. یکی از دوستان تلویزیون خریده بود ۳۵ دلار. از این تلویزیون هایی که LCD نیستند و صفحه خیلی بزرگی دارند. من یاد نزدیک خونه خودمون افتادم که طرف یه تلویزیون خیلی بزرگ از همین معمولی ها گذاشته بود دم دروقتی از سر کا می اومدم دیدم. امروز هم که داشتیم می رفتیم خرید دیدم یکی یخچال و کباب پز گذاشته بیرون روی کباب پز نوشته بود it is working خنده ام گرفته بود. البته امروز شنبه است. بعضی اوقات روزهای دیگه هم این اتفاق می افته .

خود اوزی ها درکل ادم های ساده ای هستند که آزارشون به کسی نمیرسه. اگر صد تا همسایه استرالیایی داشته باشید هیچوقت صدای بلند موسیقی از خونشون بیرون نمیزنه یا توی محل پارک شما پارک نمیکند به زندگیتون سرک نمی کشند و خیلی دوست دارن وقتی میبینندتون یه hi الکی هم شده بالبخند بهتون بگن. آدمهایی هستند که سرشون به زندگی خودشونه. چینی ها، خدا به فریاد برسه. میونه ندارند یعنی یا خوبند یا بد. به قول یکی از همکارهای ما که چینه میگه چینیهایی بالای ۳۵ سال همه آدمهای بدی هستند. تنها چیزی که میشناسند پوله. خیلی پولکی هستند و هواک همدیگر رو شدید دارند. خیلی همدیگر رو نحویل میگیرند.

چینی هایی که خوبند واقعا خوب هستند. ما توی شرکت واقعا با این آقای همکار چینی مون کیف میکنیم. رفتار بامزه ای داره و همیشه آماده کمک به همکاراشه. ما تو شرکتمون شیلیایی ، فیلیپینی ، چینی ، هلندی ، افریقای جنوبی، تایوانی ، الجزایری و صد البته ایرانی داریم. خلاصه یه شرکت کاملا اینتر نشناله.

انگلیسی ها به خاطر رکود اقتصادی با ویزای کاری میان استرالیا. خیلی سعی میکنند با شما گرم برخورد کنند و خیلی easy going هستند اما اخلاقشون اینجوریه که هر چی بدی میگیرند اما هیچوقت منتظر نباش چیزی بهت تعارف کنند. افغانی و یونانی ها هم تا جایی که من برخورد داشته آدمهای خوبی هستند بخصوص یونانی ها که همیشه شوخ و بشاش هستند.

آلمانی ها آدمهای بی خیالی هستند و هیچ چیز جز راحتی خودشون براشون مهم نیست. مثلا بعضی اوقات پر سروصدا ، بعضی اوقات خیرخواه و برخورد گرم. ژاپنی ها آدمهای خیلی ماشینی ، خشک و بی روح ، بی سرو صدا و مغرور.

پرواز

ما وقتی داشتیم میومدیم سیدنی با الاتحاد ، به مشکلی برخوردیم که کمتر میشد پیش بینی کرد. همانطور که میدونید سقف بار همراه شما با هر شرکت هواپیمای مشخص شده مثلا ۲۰ کیلو و ۳۰ کیلو و غیره. اما دقت کنید یک وزنی به عنوان وزن حداکثر برای هر باکس یا چمدان یا جعبه وجود داره که اگر از اون تجاوز بشه باید بار رو بین چمدانها یا باکس ها تقسیم کنید. یکی از چمدانهای که ما داشتیم وزنش ۳۷ کیلو بود که مسئول بار گفتند ۷ کیلو خالی کن.

مالیات

مالیات حقوق اینجا حدود ۳۰٪ دریافتی شماست و ۹٪ هم برای بازنشستگی کم میشه. این ۹٪ رو بهش Superannuation یا به طور خلاصه Super میگن.

پول Super رو تا ۶۰ سالگی نگه میدارند و بعد از اون بهتون پرداخت میکنند. جالب اینجاست که شما میتونید شرکتی که این پول رو براتون نگه میداره انتخاب کنید. اون شرکت هم با ارائه دسته بندی های مختلف که اینجا بهش میگن product به شما امکان میده پول super خودتون رو اگر دوست داشتید سرمایه گذاری کنید و سود بگیرید. البته هر چی سود سرمایه گذاری بیشتر باشه ریسک سرمایه گذاری هم بیشتره. اگر مبلغ پرداختی به حساب super کمتر از یه حدی باشه سالانه دولت به حساب شما مبلغی رو پرداخت میکنه.

گواهی نامه راندگی

یک نکته جالب برای من اینه که در بین تمامی توصیه هایی که دوستان داشتند کمتر دیدم نسبت به گرفتن گواهینامه رانندگی در استرالیا توصیه بشه.

گواهینامه رانندگی صادره از استرالیا توی کشور استرالیا مثل کارت ملی میمونه و انقدر با ارزشه که همیشه برای احراز هویت ازش استفاده میشه. درسته شما تا اینجا نباشید نمی تونید امتحان بدید اما بهتره طوری تنظیم کنید که وقتی رسیدید بتونید برای امتحان ائین نامه اقدام کنید. البته باید محل اقامتون رو برای اداره RTA (یه چیزی مثل اداره راهنمایی رانندگی ما) محرز کنید. اگر توی هاستل یا جاهای مشابه باشید میتونید قرارداد اجاره اونجا رو براشون ببرید. امتحان ائین نامه هم ۶۰۰ سنواله که از یک مجموعه ۶۰۰ سنوالی انتخاب میشه.

خلاصه اینکه حتما گرفتن گواهینامه رانندگی رو در اولویت های خود قرار بدهید.

برای ثبت نام به نزدیکترین مرکز RTA مراجعه کنید و مدارک زیر را ارائه کنید:

۱. برای تعیین هویت داشتن پاسپورت و کارت مدیکر یا Debit card کافیه. اما ... خیلی دقت کنید . اسم روی مدیکر یا Debit card باید دقیقا مثل پاسپورتتون باشه
۲. همان روز های اول گواهینامه قبلی تون رو به (AMES مرکز آموزش زبان) بدهید تا مجانی براتون ترجمه کنند.(دو هفته طول میکشه) ترجمه ایرانم یا گواهینامه بین المللی ایرانی قبول نیست. اصل گواهینامه ایرانی رو هم باید همراه داشته باشید
۳. برای اثبات محل زندگی میتونید از Bank statement و TFN استفاده کنید. البته اگر قرارداد خانه و قبض گاز ،تلفن یا برق داشته باشید که دیگه عالیه.
۴. مبلغ ثبت نام برای امتحان ائین نامه DKT حدود ۳۷ دلار. امتحانش هم برای ایرانی ها سخت نیست. یک دور بخونید راحت دستتون میاد چیه .

کارت های اعتباری (Credit Cards):

اول چند تا واژه:

Interest: منظور درصدیه که باید به عنوان چیزی مثل مضاربه به سازمانی که به شما کردیت کارت داده پرداخت کنید.

Balance: پولیه که شما از کارتتون استفاده کرده اید اما بازپرداخت نکرده اید. هر موسسه که به شما کردیت کارت میده ممکنه یک مدت زمانی مثلا ۵۵ روزه رو به عنوان Free of Interest یا زمانی که اگر تسویه حساب کنید سودی تعلق نمیگیره اعلام میکنه.

Award: جایزه ای که به ازاء خرید از طریق کردیت کارت بهتون تعلق میگیره مثلا میتونه این باشه که به ازاء هر دلار خرید یک امتیاز بگیرید. امتیازات میتونه به چیزی مثل بلیط هواپیما تبدیل بشه.

کارت های اعتباری (Credit card) رو همیشه تقریبا همیشه به ۲ دسته تقسیم کرد

۱. اونهایی که هزینه سالانه داره یعنی شما برای اون مبلغ ثابتی رو سالانه به عنوان اشتراک می پردازید
۲. اونهایی که مبلغ سالانه ندارند و اشتراک اونها مجانبه یعنی اشتراک سالانه اونها ۰ دلار

تنوع کردیت کارت زیاده اما اوی انتخاب فکر کنم نکاتی که باید در نظر بگیرید اینه:

۱. اگر برای روز مبادا میخواهید کردیت کارت داشته باشید یا استفاده مدام ندارید اونهایی رو که مبلغ سالانه ندارند انتخاب کنید
۲. اگر میخواهید زیاد از اون استفاده کنید ۲ حالت داره. اگر هر ماه تسویه میکنید و مطمئن هستید سر ماه تسویه همیشه نگران Interest نباشید و اونی رو که Award یا جایزه داره انتخاب کنید. این کارت ها اکثرا جزو کارتهایی که مبلغ سالانه دارند هست
۳. اگر مطمئن نیستید میتونید به موقع تسویه حساب کنید از کارت هایی که Interest کمتر دارند استفاده کنید.

برای گرفتن کردیت کارت باید دو تا آخرین آدرس محل زندگی و کارتتون رو به همراه محل کار ، مبلغ در آمد ماهانه یا سالانه ، سرمایه ای که دارید (مثلا اساس منزل) را ارائه کنید.

خیلی از بانک ها که کردیت کارت میدهند میگن دوتا کارت برای یک حساب حاضرین برای مشتری ارائه کنند اما به نظر من همیشه یک کارت داشته باشید چون خود بانک هم اقرار داره که ریسک دو کارت برای یک حساب بالاست در ضمن امکان مضمون شدن فروشنده به دارنده کارت دوم زیاده.

خرید اتومبیل:

قیمت ماشین توی استرالیا قابل مقایسه با ایران نیست. جایی که ۱۰۰۰۰ دلار برای ماشینی مثل پراید داده میشه. اینجا با همین پول میشه یک تویوتا یاریس خوب خرید.

موقع خرید ماشین دست دوم باید خیلی به سلامت و سابقه ماشین دقت کرد. ماشین رو همیشه اینجا قستی خرید با بهره کم و اقساط بلند مدت. یکی از دوستانم یک تویوتا کمری اویستا مدل ۲۰۰۷ که قیمت ۱۸۰۰۰ دلار داشت رو با پیش پرداخت ۳۰۰۰ دلار و پرداخت ماهی ۳۰۰ دلار داره معامله میکنه از نمایندگی های شرکت تویوتا. بعد از نهایی شدن انتخاب و مبلغ ماشین باید این سه کار رو انجام داد:

۱. گرفتن pink slip یا همون معاینه فنی که حدود ۵۰ دلار هزینه داره
۲. گرفتن green slip یا همون بیمه خودمون که به مدل ماشین ، سابقه رانندگی شما و نوع پوشش بستگی داره.
۳. رجیستر کردن ماشین. هر ماشینی که میخواد توی خیابان های استرالیا راه بره باید این هزینه رو که به صورت سالانه است رو پرداخت کنه. این پول رو RTA یا اداره راهنمایی می گیره و درصدی از قیمت ماشینیه.

شوکه نشید اما یکی از دوستان تازه وارد یک مینسویبیشی خریده ۴۰۰ دلار. مدلش رو فکر کنم گفت گراند. البته میگفت خیلی باید برای خرید ماشین های دست دوم دقت کرد.

هزینه های اولیه

راجع به اینکه چقدر پول با خودمون بیاریم نکات زیادی وجود داره. به نظر من یکی از مهمترین فاکتورها سلیقه خرید و انتخاب نحوه زندگیه. فکرکنم بشه خانواده ها رو به سه دسته تقسیم کرد. خانواده های پر خرج ، خانواده های متوسط و خانواده های اقتصادی.

خانواده پر خرج خانواده هایی هستند که به دلیل داشتن فرزند یا به دلیل عدم عادت به چشم پوشی از علائق خرج بالایی دارند. چشم پوشی از علائق میتونه مربوط به گرفتن خونه ، صرف غذا در رستوران به صورت مستمر ، مهمانی هفتگی و امثال اینها باشه. این خانواده ها باید حد اقل ۴۰۰۰ تا ۵۰۰۰ تا در ماه رو کنار بگذارند(برای یک زوج بدون فرزند)

خانواده متوسط خانواده هایی هستند که برای یکی کردن خرج و دخل از بعضی از علائق و امکانات چشم پوشی میکنند. برای گرفتن خانه اصراری به ۲ خوابه بودن و محل خاص ندارند. این دسته از عزیزان به طور متوسط ۲۵۰۰ تا ۳۵۰۰ در ماه هزینه دارند.(باز هم یک زوج بدون فرزند)

اما دسته سوم عزیزانی هستند که به مسائل اقتصاد خانواده دید دیگری دارند و حتی با گرفتن سوئیت هم راضی هستند. سعی میکنند بیشتر در منزل غذا رو میل کنند و دقت زیادی در هزینه کردن دارند. برای این دوستان هزینه متوسط ماهانه ۱۵۰۰ تا ۱۹۰۰ دلار میتونه کافی باشه .

نکات ریز اما مهم:

۱. هر نرم افزاری که لازم دارید بخصوص نسخه ویندوز لب تاپتون رو حتما همراه بیارین. اینجا نرم افزار قیمت بالایی داره. مثل ایران نیست که کل محصولاتمایکروسافت را روی چند تا دی وی میخریم ۱۰۰۰۰ تومان. سی دی وی دی خام هم از ایران گرون تره
۲. وقتی به امید خدا رفتید برای قرارداد خونه لیستی رو به همراه شما کامل میکنند که مربوط به مشکلات و ایراد های خانه است. مثلا کجا لکه رنگی روی دیوار هست کجا میخ روی دیوار خورده حتی از لحاظ تمیزی ایا خونه تمیز شده یا نه. هر چیزی که از قلم بیافته بعدا باید شما به عنوان لطمه ای که به خونه زده اید خسارت بدید. من شنیدم برای هر میخ به دیوار حدود ۵۰ دلار باید خسارت بدید.
۳. مواظب هزینه برق باشید که به تازگی گرون هم شده. تفاوت هزینه برق با ایران سرسام آورده.
۴. بی نهایت مواظب اطرافتون باشید. اینجا حیوانات (یا به قول استرالیایی ها Friends) همه جا در حد مکفی موجوده و خیلی هاشون خطرناک هستند. نوعی از عنکبوت به نام پشت قرمز هست که خیلی کوچیکه اما نیش زدن اون مساویه با باطل شدن ویزای اقامت در سراسر کره زمین.
۵. اینجا کسی که همه کار بلد هست رو نمیخوان. کسی رو میخوان که تو په کار متخصص و حرفه ای هست. فقط په موضوعی هست و این که ترجمه گواهینامه و گواهینامه بین المللی از ایران اصلا ارزشی نداره. لطفا پولتون رو نریزید دور .

۶. ترجمه گواهینامه باید از اینجا (استرالیا) باشه باهاش میتونید رانندگی کنید تا ۳ ماه. اگه بعد از ۳ ماه رفتید امتحان بدید قبول شدید . اما اگر نه رد شدید باید گواهینامه لرنر (Learner) بگیرید.
۷. Hornsby محله گرونی شده اکثرا آپارتمان هست.